

İNSANLIĞIN ÖNÜNDEKİ ENGELLER

Sussunlar... Herkes ve her şey sussun! Çıkardıkları her ses bir matkap gibi beynimi deliyor sanki. Bakın bakın, duyuyor musunuz siz de? Annem, babamın dün getirdiği eti kesiyor. Bıçakla etin sürtünmesinin çıkardığı ses beni öldürecek. Dışarıdan bir bisiklet geçiyor. Tekerleklerin asfalt yolda çıkardığı o gürültülü sesi duymuyor musunuz yoksa? Ellerimle kulaklarımı kapatsam? Olmuyor, susmuyor ki sesler. O kadar rahatsız oluyorum ki başımı duvarlara vurup patlatmak istiyorum. Artık bu seslere dayanamıyorum.

Yok, anne gelme sakın! Başıma vurduğum ellerimi tutmaya çalışma, dokunma sakın ellerime. Senin o kokusunu çok özlediğim teninden öyle bir elektrik geçiyor ki bana. Parmağının ucuyla dokunsan tenime sanki yüksek voltajlı bir elektrik akımına kapılmışım gibi hissediyorum kendimi. Tüm hücrelerim acıyor. Bu duyguyu bilemezsin ki sen anne. Hiç kimse bilemez. Delicesine sevdiği birini yanındayken de özler mi insan? Dokunmak, sarılmak istiyorum sana anne; senin tarafından okşanmak, sakinleştirilmek... Ama senden bana geçen şu akım her şeyi mahvediyor işte. Öyle bir açım ki sana... Senin o tatlı sesine, beni kucaklayışına öyle bir açım ki...

Bakma gözlerimin içine! Ben sana bakamam. O, rengini çok sevdiğim zümrüt yeşili gözlerin gözlerimi aramasın boşuna. Ne olur gözyaşlarıyla süsleme artık gözlerini. Eski fotoğraflarındaki gibi gülmüyor artık içleri, içimi ısıtan güneş gibi parlamıyor artık bakarken. Gülsene yine öyle içten... Fotoğraflarında olduğun gibi mutlu olsana yeniden... Ne olur yıpranmış yüzünden yaşlar süzülmesin artık. Benim yüzümden geldin bu hale. Artık üzülme...

Elimde değil ki. Otistğim ben! Sana normalmiş gibi gelen her şey olağanüstü benim için. Senin farkında bile olmadığım sesleri duyarım. Senin hissetmediğin şeylerdir benim hislerim. Gözlerine bakamam, kaçırırım. Dertliyim çok, öfkeliyim bu hayata. Derdimi kimselere anlatamam. Dilim de gözlerim gibi bağlıdır benim. Ne zaman ağzımı açsam dilim binlerce ton ağırlığındaymış gibi yapışıyor damaklarıma. Dişlerim kenetleniyor. En çok zoruma giden de sana seni ne kadar çok sevdiğimi bir türlü söyleyemiyor olmam. Dilim böyle ağırlaşmasa, dişlerim kenetlenmese söyleyeceğim ilk şey bu olacak sana. Ama ne zaman ağzımı açsam tiz çılgınlıklar dökülüyor dudaklarımdan. Sanki hapisteyim, bedenim hapsedmiş beni içine. Kurtulmak istiyorum bu dört duvar arasından. Gözyaşlarımla, çılgınlıklarımla size bunu söylemek istiyorum. Anlasana...

Ama ben konuşmasam da söyleyemesem de sen bilirsin değil mi benim seni nasıl sevdiğimi? Geceleri çılgık çılgığa uyandığımda bir tek seni görünce son bulur ağıtım. Topacımla saatlerce oynasam da dikkatimi tek dağıtan senin ağlama sesin olur hep. Sadece senin o yumuşacık ellerin sakinleştirir beni başımı yavaşça her okşadığında. Yemek senin elinden değilse geçemez boğazımdan. Su içmek haram senin uzatmadığın bardaktan.

Daha 8 yaşındayım ben. Ama doktorlar teşhisim koyduğundan beri yani şu son 5 yıldır sen sanki 20 yıl yaşlandın. Yoksa zaman da mı benim bildiğimden farklı geçiyor anne? Cevabını bilmek istediğim o kadar çok şey var ki... Mesela herkes senin kadar sever mi yavrusunu? Her baba tüm varını yoğunu döker mi tek bir evladı için? Her kardeş bu kadar anlayışlı olur mu annesi babası sadece tek bir çocuğuyla ilgilenmek zorunda kalırken?

Başka sorularım da var benim cevabını bulamadığım. Neden sizin farkında bile

olmadıklarınızı bu kadar yoğun hissediyorum ben? Peki ya siz dinlediğiniz bir müzikteki tüm notaları duyabiliyor musunuz benim gibi? Oysa onlar cennet bahçesinden gelen lir sesleri gibi kendine çekiyor beni. Parmak uçlarınız kâğıdın pürüzlü teninden nasıl rahatsız olmuyor? Tarihleri aklımda bir takvim gibi tutmama şaşırın sizler nasıl oluyor da bir gittiğiniz yeri unutup ikinci defa gidemiyorsunuz? Benim sizler gibi hissetmeme, yaşamama engel olan şeyler ne? Yoksa babaannemin sana söylediği gibi şeytan mı girmiş benim içime?

Başımı yere eğme anne, gözlerini kaçırma insanlardan. Biliyorum benim hakkımda söylenenleri, deli diyorlar arkamdan. Sizi dışlıyorlar, görüşmek istemiyorlar sizinle biliyorum. Utanma, suçlu hissetme kendini. Böyle olmasını biz istemedik ki. Biz bir günah işlemedik ki. Onlar utansınlar asıl insanlığından...

Dün reklamlarda söylemişti birileri, insanlar doğar büyür ve ölür diye. Formül bu kadar basitken benim hayatım neden bu kadar zor anne? Neden dışarıya çıktığımda herkes korkarak ya da acıyarak bakar bana? Neden o çok sevdiğim okuluma gittiğimde sınıfta en arka sırada oturtur öğretmenim? Neden hiçbir arkadaşım benimle oynamak istemez? Sen beni okuldan almaya geldiğinde neden tüm bakışlar ikimize yönelir anne? Neden biz doktor doktor dolaşmak zorundayız seninle?

Daha 8 yıllık bir ömrüm var benim ama hayatımdaki engeller beni çok yordu anne. Kendi engellerim bir yana; sokakta, parkta, okulda beni bakışlarıyla sözleriyle engellemek isteyen o kadar çok insan var ki... Hepsiyle, herkesle baş edemiyorum artık. Küçük yüreğim şimdiden yorgun, kırgın, çaresiz... Daha küçük bir çocuğum ben anlasanıza. Sevgiye, ilgiye, önemsenmeye, anlaşılmaya, hoş görülmeye ihtiyacım var benim hatta yaşıtılarından da fazla. Kendime koyduğum engel duvarlarının yıkılmasına ihtiyacım var. Yardımınıza ihtiyacım var. Oysa herkes bir taş daha koyuyor benim duvarlarıma.

Benim varlığımdan rahatsız olanların vicdanlarındaki engel ne anne? Onların insanlığındaki engel ne?